

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2019, č. j. KRPP-145709-3/ČJ-2019-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2020, č. j. 17 A 211/2019 - 105,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 25. 10. 2019, č. j. KRPP-145709-3/ČJ-2019-030022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německo. Dobu zajištění stanovila na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí o zajištění u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který žalobu nejprve usnesením ze dne 11. 12. 2019, č. j. 17 A 211/2019 - 31, odmítl pro nedoplnění žalobních bodů v zákonné lhůtě. Toto usnesení Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 7. 2. 2020, č. j. 9 Azs 366/2019 - 20, č. 3995/2020 Sb. NSS. Krajský soud žalobu opět

odmítl usnesením ze dne 17. 2. 2020, č. j. 17 A 211/2019 - 73, pro nedostatek formálních náležitostí podání, které nebyly odstraněny postupem podle § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Toto usnesení NSS zrušil a věc krajskému soudu opět vrátil k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 24. 4. 2020, č. j. 9 Azs 59/2020 - 24. Krajský soud posléze rozhodl rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 17 A 211/2019 - 105 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž žalobu zamítl, žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení a ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč.

[3] V napadeném rozsudku vyšel z toho, že žalobce dříve požádal ve Spolkové republice Německo o mezinárodní ochranu a dle zjištění žalované v době vydání rozhodnutí o zajištění toto řízení o mezinárodní ochraně dosud probíhalo. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), tedy Německo bylo státem příslušným k posouzení žádosti a bylo povinno přijmout žalobce zpět. Námitce, že povinnost Německa přijmout jej zpět zanikla, protože v roce 2017 odcestoval na Ukrajinu a vrátil se až v létě roku 2018, nepřisvědčil. Čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III, na nějž odkazovala žaloba, totiž upravuje zánik povinnosti přijetí zpět, pokud bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany skončeno. Žalovaná však své rozhodnutí opřela o to, že řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu stále probíhalo, a proto se domnívala, že jeho povinnost trvá. Nemohla tak pochybit, pokud se nezabývala uplatněním čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III, neboť na věc *prima facie* nedopadal. Na této námitce tedy nemohlo být založeno tvrzení o neúčelnosti žalobcova zajištění, neboť se minula s rozhodovacím důvodem.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Důvod kasační stížnosti podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu považuje za nepřezkoumatelný.

[5] Poukazuje na nepřiléhavost odůvodnění napadeného rozsudku vzhledem k námitce nedostatečné úvahy žalované o realizovatelnosti přemístění. Tvrdí, že jejím jádrem bylo, že Německo s jeho přemístěním již dříve nesouhlasilo a on sám z Německa vycestoval, což vede k pochybám, zda bylo nadále příslušné k provedení řízení o mezinárodní ochraně podle nařízení Dublin III. Zatímco se krajský soud věnoval pouze úpravě v čl. 19 odst. 3 tohoto nařízení, stěžovatelova námitka byla i čistě praktická, založená na tom, že Německo jej již dříve odmítlo. Na tuto námitku reagoval krajský soud pouze tím, že v narativní části rozsudku převzal část vyjádření žalované, že o této skutečnosti byla informována „až později“. Protože šlo o klíčovou námitku a soud se jí nijak nezabýval, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal odměnu.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti informovala, že zajištění stěžovatele skončilo dne 15. 11. 2019, neboť požádal v zařízení pro zajištění cizinců o mezinárodní ochranu a byl zajištěn novým rozhodnutím Ministerstva vnitra. V ostatním odkázala na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zabýval se tím, zda napadené rozhodnutí netrpí dalšími vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Ze správního spisu plyne, že se stěžovatel dne 23. 10. 2019 při kontrole totožnosti prokázal hlídce Policie České republiky cestovním pasem Moldavské republiky. Z výpisu z cizineckého informačního systému hlídka zjistila, že je mj. veden v systému SIS2 - Schengen jako nežádoucí osoba. Podle vyžádaného odborného vyjádření byl cestovní pas padělaný. Dne 24. 10. 2019 zahájila žalovaná řízení o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne při výslechu stěžovatel uvedl, že v roce 2015 požádal v Německu o mezinárodní ochranu. Tatáž informace plynula i z usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 11. 1. 2018, č. j. KRPA-385813-70/ČJ-2017-000022, jehož kopie byla vložena do spisu dne 24. 10. 2019. Došlo jím k zastavení řízení o správním vyhoštění stěžovatele, protože Ministerstvo vnitra rozhodlo o jeho předání do Německa podle nařízení Dublin III. Podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu potvrzovala i nalezená shoda otisků prstů v databázi Eurodac (viz č. l. 66 správního spisu). Dne 5. 11. 2019 informovalo žalovanou Ministerstvo vnitra, že nebude zahajovat řízení podle nařízení Dublin III, protože proběhlo již v roce 2017, avšak ve stanovené lhůtě se nepodařilo stěžovatele předat, takže povinnost Německa přijmout ho zpět zanikla. Žalovaná téhož dne vydala nové rozhodnutí o zajištění, č. j. KRPP-145709-15/ČJ-2019-030022, jímž stěžovatele zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění.

[9] Stěžovatel učinil předmětem přezkumu NSS pouze otázku přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Má za to, že se krajský soud věnoval jen právní argumentaci o zániku povinnosti Německa přijmout jej zpět postupem podle nařízení Dublin III. Opomněl se však věnovat tomu, že žalovaná nijak nezhodnotila dopad předchozího neúspěšného pokusu o jeho předání na realizovatelnost účelu zajištění.

[10] Z judikatury NSS plyne, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58). Jednotlivé žalobní námítky (žalobní body) vymezují předmět řízení, soud je jimi při přezkumu rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán a napadené správní rozhodnutí posuzuje – až na výjimky vyplývající ze zákona – výhradně z žalobcem vymezených hledisek. Z rozhodnutí musí být zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námítky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (podle rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[11] Žalobním bodem se podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozumí takové vyjádření, z něhož je patrné, *z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* (zvýraznil NSS)

[12] Rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedl k náležitostem podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: „Podle tohoto ustanovení žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné;

podle písm. e) pak též musí být uvedeno, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

[13] Z dispoziční zásady, jež ovládá řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí, tedy plyne, že je to žalobce, kdo svou formulací žalobních bodů specifikuje předmět přezkumu správního soudu. Pro posouzení, zda krajský soud v napadeném rozsudku opomenul žalobní námitku, je rozhodující, s jakou mírou konkretizace byla námitka formulována v žalobě.

[14] Stěžovatel v žalobě spatřoval nezákonnost rozhodnutí o zajištění v tom, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s realizovatelností účelu zajištění, přestože „celá řada přinejmenším nepřímých důkazů naznačovala to, že v případě žalobce připadá v úvahu aplikace ustanovení čl. 19 odst. 3 dublinského nařízení, tedy to, že Německo nebude povinnost žalobce převzít (...)“: Dále upozornil, že Německo již v minulosti s jeho převzetím vyslovilo nesouhlas a s ohledem na jeho minulé vycestování do Moldavska bylo sporné, zda je na něj vůbec možné nařízení Dublin III aplikovat.

[15] Jak bylo vyloženo výše, žalobní bod tvoří propojení *skutkových a právních důvodů*, v nichž žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě založil stěžovatel svůj jediný žalobní bod, namítající nepravděpodobnost dosažení účelu zajištění, na tvrzené aplikaci čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III. Krajský soud správně uvedl, že toto ustanovení na něj vůbec nemohlo dopadat, protože se týká výhradně zániku povinností členského státu uvedených v jeho čl. 18 odst. 1 písm. c) a d). Na stěžovatele však dopadal čl. 18 odst. 1 písm. b), neboť podle informací, jež měla žalovaná k dispozici v době svého rozhodnutí ze dne 25. 10. 2019, Německo stále vedlo řízení o udělení mezinárodní ochrany. Závěr krajského soudu je tedy správný a je důsledkem toho, že se stěžovatelův zástupce dovolával aplikace ustanovení, které podle skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodování na stěžovatele nedopadalo.

[16] Krom tohoto žalobního bodu stěžovatel v žalobě pouze obecně tvrdil, že předchozí neúspěch předání byl žalované znám. Nedovožoval z toho však další skutkové nebo právní závěry, takže toto tvrzení nelze ani pokládat za samostatný žalobní bod.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

pokračování

[19] Usnesením krajského soudu ze dne 5. 11. 2019, č. j. 17 A 211/2019 - 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu